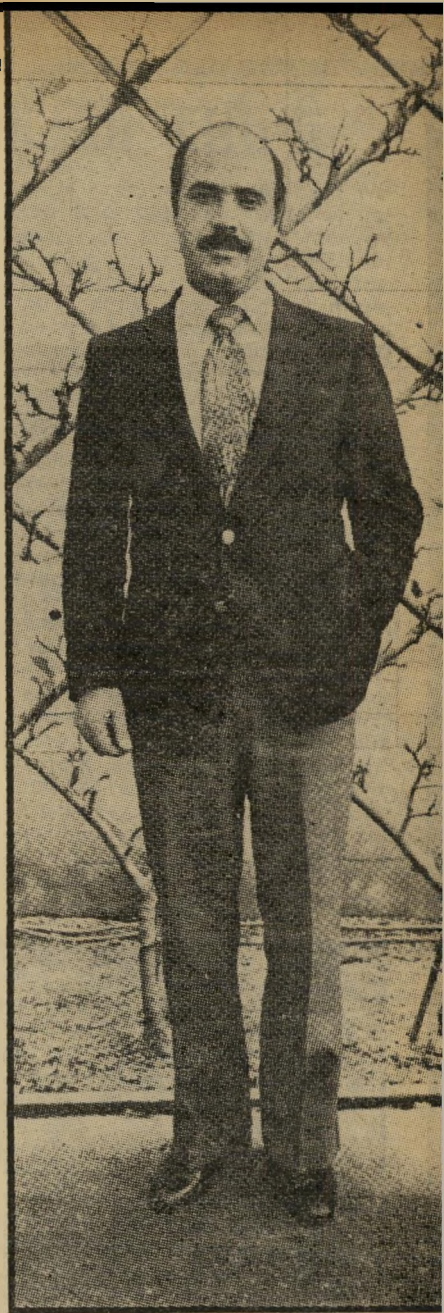

הצהרה מהכניית של נציג אש"ף באו"ם, שהועלמה כליל

באמצעי התקשורת של ישראל:

אנו מוכנים

להכיר בישראל!

בגין ובדבר הסכמי קמפ-דייוויד. תראה, זה פשוט לא יאומן: לעשות כך ובאותו הזמן לדבר על אוטונומיה!

„אם הינך פלסטיני, המתגורר עתה בי גדה המערבית“ ממשיך רחמן, „עוצרים אותך בבוקר בדרכך לבית-הספר. עוצרים אותך בדרכך לעבודה. חיילים ישראלים רשאים להיכנס לביתך בכל רגע שמת- חשק להם. ואין לך שום אמצעי להפסיק התעללויות אלה. ובאותו הזמן מה גורם הדבר לישראל? כאשר הינך מוחק את זכויותיהם של אחרים, הרי אתה מכלה גם את העתודות המוסריות שלך עצמך. כל יום שבו נמשך הכיבוש הישראלי של שטחים אלה, הופך את ישראל להיות מוש-

לחות של ארצות-הברית וישראל, המת- עלמים מעצם קיומו.

עבד-אל-רחמן מציג עצמו כריאליסט ולפיכך השתחרר, לדבריו, מהמרירות כלפי אלה האחראים לדעתו להגליית העם הפלס- טיני. הוא מסביר שהשיגאה מפריעה לבי- צוע הדברים. בכל זאת, כשאני שואל אותו על מצב עירו רמאללה כיום, תחת הכי- בוש הישראלי, אין הוא עוצר בריגשותיו.

„אנחנו עשרה אחים ואחיות“, הוא אר- מר, „ושישה מהם עדיין נמצאים שם, עם אמי ואבי. אנחנו שומרים על קשר. בשעה ארבע לפנות בוקר, באחד מימי אוגוסט השנה, הקיפו כוחות הכיבוש היש-

האיש הדליק סיגריה. „אתה מבין, גדלתי לקול צלילי היבבות של אותן נשים פלס- טיניות, וכשגדלתי הבנתי, שפעם היו להן בתים, כמו לכולם, ושדות ובוסתנים. וב- מחנה ראיתי ילדים שעד גיל 14 לא היו להם נעליים ושהיו עומדים ומסתכלים ב- בוסתני אחרים בסביבה ומקווים שמישהו יתן להם קצת ענבים או תאנים או זיתים.

„הקשר האמיץ ביני לבין היבבות הת- חזק, עד שנהיית מעורב בלאומיות הפלס- טינית, בגיל 15. הצטרפתי ליותר ממיפ- לגה פוליטית אחת, בחפשי את המיפלגה שתוכל באמת להביא את הטרגדיה של העם הפלסטיני לקיצה. ברגע שהוקם אש"ף הפסקתי לחפש.“

שינאה מפריעה

לביצוע הדברים

ב גיל עשרים עזב את רמאללה והש- לים את השכלתו בדמשק, בירדן ובפורטוריקו, שם הוענק לו תואר מוסמך- אוניברסיטה במינהל-ציבורי. כמרבית הי פלסטינים שבהם נתקלתי, הוא מתגאה בהתלהבות עמו להשכלה. „ללוחם הממור- צע באש"ף“, הוא אומר, „יש בדרך כלל תעודת-בגרות. ומתוך כל 1000 פלסטי- נים 14 הם בעלי תואר אקדמי — השי- עור הגבוה ביותר בכל העולם השלישי.“

(בראיון שהתפרסם ב-22 באוקטובר, בוול סטריט ג'ורנל, העיר פלסטיני אחר, סברי ג'רייס, שהוא מנהל מרכז המחקר הפלסטיני בבירות, כי „דומים אנו ליהודי דים ולאומנים. מאחר שהיו חסרי-בית ראו בהשכלה פתח שדרכו יוכלו להימלט אל מחוץ לגיטו. גם אנשינו רואים עתה בי- השכלה את הדרך היחידה לפרוץ קדימה.“)

האיש מרמאללה הגיע לארצות-הברית מפורטוריקו והתקבל לאוניברסיטה בניו- יורק, כמועמד לדוקטוראט ביהיסים ביני-

חסן עבד-אל-רחמן

ל דבריו היה בן 4 או 6 כאשר היכתה סופה נוראה את רמאללה. הי עיר הערבית בגדה המערבית שבה התי- גורר. בפאתי העיר, ליד חלקת האדמה הקטנה של הוריו, נמצא מחנה-הפלסטים ג'אלון. „האנשים שם“, הוא נזכר, „סבלו מתת-תזונה ולא היה להם ביגוד מספיק להתחמם בעת הסופה. כששככה הסופה פרצה מגיפת טיפוס במחנה ועשרות אנ- שים, ילדים וזקנים, מתו מדי יום.“

למחנה-הפלסטים לא היה בית-קברות. לכן נשאו את המתים כל בוקר במידרון ההר, לקול יבבות הנשים הפלסטיניות, כדי לקבור אותם בעיר. „הייתי נוהג לע- מוד בפתח ביתנו“, הוא ממשיך, „ולהסתכל בגופות המתים המורדות מן ההר. והייתי

Talking with the PLO: 'We Do Not Dream of the Moon'

יולג' וויס התפרסם ראיון מיוחד של העיתון נאי נט הנטוף עם חסן עבד-אל-רחמן, מנהל ההסברה של אש"ף באו"ם וסגן נציג אש"ף באירגון הבינלאומי. הראיון, שכלל הצהרה מהכניית של איש אש"ף, על נכונות אירגונו להכיר בישראל, הועלט כליל באמצעי- התקשורת הישראליים. כותרת הראיון: „אנחנו לא חוזמים להשיג דברים לא מציאותיים.“

בעיתון האמריקאי

ראלים את עירנו ופרצו לכמה בתים, כולל ביתנו. הם ערכו חיפוש, לקחו כסף שהיה שם ואת אחי בן ה-19, שהוא סטודנט באוניברסיטת ברי-זית.

„לחיילים הישראלים אין, כמובן, צורך בצרחיפוש. הם פשוט נכנסים פנימה, ואחי, שנגדו לא הובא כל אישום, הושלך לכלא ל-31 יום, יחד עם ארבעה מבני- דודי. גם נגדם לא הועלתה האשמה כל- שהי. אחי ובני דודי הוכו בכלא. כשהישי- ראלים שואלים אותם שוב ושוב אם הם מכירים לוחמים מאש"ף, מחבלים.“

הכיבוש

המשחית

ע בד-אל-רחמן נועץ בי מבטו וממי- שיך: „עכשיו תאר לעצמך את מצבם הפסיכולוגי של אבי ואמי. הוא בן 80 והיא בת 70. ותאר לעצמך את תגובתם של הילדים הקטנים, שראו 25 או 26 חיילים ישראלים פורצים לביתנו. ותאר לעצמך גם את תגובת העיר כולה, כאשר בפשיטתם לקחו הישראלים כל זכר מגיל 13 ומעלה אל המיסגד. עצרו אותם שם יממה שלמה וחקרו אותם על דיעותיהם בדבר תוכנית האוטונומיה של ממשלת

חתת יותר. מפני ששום עם אינו יכול למשול על עם אחר מבלי ליפול בעצמו קורבן לשחיתות.“

שתי

מדינות

א מרתי לרחמן שזה בדיוק מה ששמעתי מפי פעילי-השלום בישראל, ובכלל זה תנועת שלום-עכשיו. מה מידת הרצינות שהוא מייחס לסימנים גוברים אלה של מחאה בתוך ישראל?

„יש חשיבות מרובה לכך“, אמר, „שבתוך ישראל מצויים אנשים הנוקטים בעמדה מוסרית בשאלות כמו הכיבוש ומדיניות ההתנהלויות, ואנו מקווים כי מגמה זאת תימשך. אבל עליה להרחיק אל מעבר לגבולות ליפות את ישראל בעיני העולם החיצוני. כדי שתנועת-מחאה זאת תהיה אמינה באמת בעינינו ותאפשר את ההת- פייסות, חייבים אלה המעורבים בה להצי- היר פומבית, שהם מכירים בזכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית ולעצמאות לא-יר מית. לפי מיטב ידיעתי לא באה עדיין הצהרה כזאת מפי שלום-עכשיו כתנועה. חשוב מאד לעודד את הפלסטינים, שיר- גישו שלישישוםם הלאומית יש תמיכה בי- תוך ישראל.“

„פיתרון של שתי מדינות הוא אפשרי. בהתלם.

הנני אומר לך זאת כנציגו של העם הפלסטיני.

והנני אומר לך את הדבר בפומבי.“

נוהג לשאול, מי האנשים האלה? גם כאשר לא היו הלוויות היה הילד מתעורר משנתו ב-4 או ב-5 בבוקר לקול יבבות הנשים הפלסטיניות.

„כל יום הן היו עולות להר מוקדם בי- בוקר, לקושש עצים, כשהן מייבבות חרי- שית. את העצים מכרו למאסיות ולאחרים, שהיו זקוקים לאש. בצורה כזאת השתכרו כ-6 או 6 פייסטרם. פייסטר הוא בערך שלושה סנט.“